

ע"פ 278/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 278/24

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט א' מלמד) בת"פ 42376-07-22 מיום 4.1.2024

בשם המערער: עו"ד יורם יהודה

פסק-דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט א' מלמד) בת"פ 42376-07-22 מיום 4.1.2024 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. נגד המערער הוגש בחודש יולי 2022 כתב אישום שמייחס לו תקיפה של בת זוגו. במסגרת ההליך, הגיש המערער ביום 27.3.2023 את בקשתו השלישית לביטול כתב האישום (וזאת לאחר ששתי בקשות קודמות לביטול כתב האישום נדחו). ביום 15.10.2023 דחה בית המשפט את הבקשה, הפנה להחלטה בבקשה השנייה לביטול כתב האישום וציין כי בא כוחו של המערער רשאי להעלות את טענותיו במסגרת שמיעת הראיות. ביום 12.11.2023 הגיש המערער בקשה רביעית לביטול כתב האישום, שנדחתה אף היא. בהחלטתו, ציין בית המשפט כי הבקשה לביטול כתב האישום נשענת על השוואה בין האירוע נושא כתב האישום לשני תיקים אחרים שבהם נפגע העבירה היה בא כוחו של המערער. בית המשפט הוסיף כי לא מצא קשר ענייני בין טענות בא כוח המערער בנוגע לתיקים אלה לבין כתב האישום נושא הבקשה. למחרת היום הגיש המערער בקשה להזמין עדים שיוכלו, לטענתו, לבסס את התשתית העובדתית לטענתו בדבר אכיפה בררנית. בית המשפט דחה את הבקשה "בהיעדר כל קשר בין התיק שבכותרת לעדים אשר זימונם מתבקש" (החלטת בית המשפט מיום 15.11.2023). עוד באותו היום הגיש המערער בקשה חמישית לביטול כתב

האישום נגדו בטענת זוטי דברים. ביום 23.11.2023 קבע בית המשפט כי "על פני הדברים, עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לא יכולה ליפול בגדר 'זוטי דברים'", אך הוסיף כי יהיה פתוח לשמיעת טיעונים בהקשר זה ככל שהדבר יתבקש לאחר שמיעת הראיות. בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו נדחתה אף היא.

2. דיון הוכחות בהליך נקבע ליום 4.1.2024, ולפניו הודיעה המשיבה כי לא יעלה בידם של שניים מעדי התביעה להגיע לדיון. בא כוחו של המערער ביקש להורות בנסיבות אלו על דחיית הדיון, אך בקשה זו נדחתה. בהמשך, הודיעה המשיבה כי עד תביעה נוסף לא יוכל להגיע, ובית המשפט הורה כי דיון ההוכחות יתקיים במועדו. בפתח הדיון הודיעה באת כוח המשיבה כי נבצר מהמתלוננת, אף היא עדת תביעה, להגיע לדיון. עוד בפתח הדיון, הציגה באת כוח המשיבה מזכר בן מספר שורות שמתאר את ריענון עדותו של אחד מעדי התביעה, ריענון שממנו עלו דברים שלא הועלו בעבר (יוער כי לשיטת בא כוח המערער, המשיבה ביצעה השלמת חקירה בעניינו של אותו עד). בית המשפט קבע במספר החלטות שבא כוח המערער לא יתקשה בניהול חקירת העד חרף העובדה שהמידע הועבר לעיונו זמן קצר קודם לכן (בעמ' 9, ש' 5-9; בעמ' 10, ש' 9-12; בעמ' 11, ש' 17-18; ובעמ' 15, ש' 5-8). לאחר מכן, העלה בא כוח המערער בקשה שהמותב יפסול את עצמו מלדון בהליך. לטענתו, החלטותיו השיפוטיות של המותב - ובכלל זאת בבקשותיו לביטול כתב האישום ובבקשתו לדחות את דיון ההוכחות - מוליכות למסקנה שעל המותב לפסול את עצמו. עוד ציין בא כוח המערער כי "מה שלא יתאים לאדוני בשרטוט המטרה אדוני יאמר לא אמין" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 16, ש' 21-22). המשיבה מצדה ציינה כי החלטות בית המשפט היו ענייניות והיא אינה רואה עילה לפסלות.

3. כאמור, בית המשפט דחה את בקשת הפסלות. בית המשפט קבע שהחלטותיו הקודמות אינן מעידות על משוא פנים ואין בהן כדי להקים עילת פסלות. עוד הוסיף בית המשפט כי ממילא, החלטות דיוניות אינן מקימות, כשלעצמן, חשש למשוא פנים. בא כוחו של המערער הודיע כי בכוונתו להגיש ערעור על החלטה זו וביקש להפסיק את המשפט לצורך הגשת הערעור. בית המשפט הורה כי מאחר שבא כוח המערער "עושה כל שניתן על מנת לסכל את ההתקדמות, או ליתר דיוק, תחילת ההליך המשפטי", אין מקום להפסיק את המשפט (סעיף 147(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). יוער, למען שלמות התמונה, כי בקשה לתיקון פרוטוקול שהגיש המערער לאחר הדיון התקבלה.

4. מכאן הערעור שלפניי, שבמסגרתו שב וטוען המערער כי צבר ההחלטות שקיבל המותב בעניינו מלמד על חשש ממשי שהמותב גיבש דעה נחרצת בהליך. עוד לטענתו, בהחלטות אלו פגע המותב, בדרכים שונות, בזכותו להליך הוגן.

5. לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו להידחות. כידוע, המבחן לפסילת שופט מעוגן בסעיף 77(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ולפיו יש לבחון האם מתקיימות נסיבות שיוצרות חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט. איני סבור כי אלה הם פני הדברים בענייננו. טענתו העיקרית של המערער היא כי החלטות שנתן בית המשפט לאורך ההליך הפלילי ובכלל זאת בבקשותיו לביטול כתב האישום נגדו, מלמדות כי דעתו ננעלה. ואולם, כפי שנפסק לא אחת בעבר, רק לעיתים נדירות ייקבע כי הפעילות השיפוטית כשלעצמה מבססת חשש ממשי למשוא פנים (ע"פ 7973/23 אמר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.11.2023) (להלן: עניין אמר); ע"פ 1609/19 שוראקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.3.2019)). בנסיבות ענייננו, איני סבור כי החלטות המותב מלמדות - אף לא בהצטברותן - על נעילת דעתו (ע"פ 8650/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.12.2023)). אשר ליתר טענות המערער, שלמעשה משיגות על החלטות המותב לגופן, ההליך דנן אינו האכסניה המתאימה לביורן (עניין אמר, פסקה 7; ע"פ 4196/23 פרנקל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.6.2023)).

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, ח' בשבט התשפ"ד (18.1.2024).

מ"מ הנשיא
